

[Krag.]

forvandlet fra at være Kræfternes Legemliggørelse til at være Hjælpeløshedens og Svaghedens.

Det er besynderligt, og jeg er overbevist om, at det forekommer mange, Meningsfæller og Modstandere af den højtærede Statsminister, besynderligt, at den højtærede Statsminister altid ømmer sig, naar han angribes. Han finder aldrig Tønden tilstrækkelig hensynsfuld, tilstrækkelig forsigtig. Naar man citerer hans Ord om, at den Politik, der varer længst, er den ærlige baade overfor En selv og overfor Omverdenen, at det er den varige, den blivende, saa siger han, at det er et uartigt Ord; thi at bruge dette er det samme som at sigte ham for Uærlighed. Naar den højtærede Statsminister ræsonnerer saaledes, har han jo Ret dertil, men saa er det netop et Udtryk for, at han i sin Samvittighed føler, at det, han i sin Tid gav ud for en ærlig Politik, er en Politik, som han er ude af Stand til at føre, men som han dog ikke tør paatrykke et andet Stempel.

Men det er besynderligt, at den højtærede Statsminister stadig er saa mimoseagtig overfor Modstandere, som han har vist sig at være ogsaa ved denne Lejlighed, naar han sæmtidig overfor mig bruger Udtryk som, at jeg har rettet ubeføjede Sigtelser og perfide Beskyldninger mod ham. Perfiditet, højtærede Statsminister, er sandelig ikke noget Kæleord. (*Statsministeren* [Stauning]: Jeg har heller ikke i Sinde at kæle for Dem.) Nej, det har De ikke i Sinde, det skal De heller ikke, det har jeg heller aldrig forlangt eller nogen Sinde ønsket, men jeg siger, at den, der har der højtærede Statsministers Lager af grove Ord til Raadighed, bør ikke være saa ømskindet i Tilfælde, hvor blot hans egne Ord citeres, selv om han meget vel forstaar, at Citatet har en dobbelt Bund.

Men jeg kan give den højtærede Statsminister min fulde Tilslutning, naar han siger, at han ogsaa ige-om den højtærede Socialminister erkender, at en af Hovedaarsagerne til Tidens Vanskeligheder er Mangelen paa Tilpasningsevne og den stivnede Organisation. Den højtærede Statsminister erkender, at Tilpasningsevnen mangler, og at stivnede Organisationer findes, og jeg har udtrykkelig i Gaar sagt, hvori jeg mener denne Stivnen bestaar.

Den bestaar i ensidigt Krav om en større Andel i Produktionsresultatet ved dettes Fordeling. (*Socialministeren* [Steincke]: Hos Mellemandlerne!). Ja, de kan

ogsaa have Organisationer, som muliggør det samme. Og netop derfor, højtærede Socialminister, har jeg i min Omtale, ogsaa i Gaar, af det Lovforslag, som man har fremsat til Begrænsning af Prisaftalers eventuelle skadelige Indflydelse, sagt, at det kan være meget godt; men det er ensidigt; de Herrer retter aldrig deres Bestræbelser alsidigt mod alle Sider af Produktionslivet; de slaar aldrig ned paa samtlige Faktorer, som er bestemmende for Pris- og Produktionsvilkaar, men altid ensidigt, kun til den ene Side. Gør de ikke det, saa er alt det, de her har fremført, saaledes som Statsministeren har udtrykt det, Talemaader; og Statsministeren har fuldkommen Ret, naar han her sagde — jeg tillader mig endnu en Gang at citere ham — at

„Talemaader virker ikke i Længden,“ lige saa lidt som det nytter altid at afpasse sin Tale efter den Tid, hvori man taler.

Der maa være en vis Linie, en vis Stabilitet, et vist blivende Element i Opfattelsen af, hvorledes genkommende Situationer skal behandles. Men det er netop det, som præger den højtærede Statsminister, at han er hver Tids Mand, paa den Maade, at han altid indretter sig efter, som Vinden blæser, og lægger Kappen paa den Skulder, som han finder mest trænger til Beskærmelse.

Men hvad den højtærede Minister kunde mene med, at det irriterer Venstre, naar andre foreslaar Midler til Krisens Imødegaaelse, det maa jeg sige, jeg ikke begriber; thi saasom ingen som helst Antydning af saadanne Midler her er foreslaaet, har den højtærede Minister heller ikke haft Lejlighed til at konstatere nogen som helst Irritation.

Maa jeg sige til den højtærede Minister, som mente at kunne rette mig, at de Erhvervsaar, som jeg omtalte, var 1928—1929 for Landbrugets Vedkommende og 1929 og den første Halvdel af 1930 for Industriens Vedkommende; og for 1929 begrundede jeg min Opfattelse ved Henviisning til Industrieretningen for dette Aar. Derfor burde den højtærede Statsminister i et Spørgsmaal saa omfattende og betydningsfuldt som dette, hvor man skulde forvente, at saa meget positivt, saa meget bygget paa kløgtige Ræsonnementer, stod til den højtærede Statsministers Raadighed, ikke have spildt sin Tid paa en Rettelse, som var uden Betydning, og som oven i Købet var overflødig, fordi ingen Fejl var begaaet.

Den højtærede Minister talte igen i Dag om Statens offentlige Arbejder og sagde: